

Şehir meydanlarındaki işgal hareketleri ne kadar masum?

HOME | EDITORIAL & OP-ED | BANGLADESH | INTERNATIONAL | RELIGION & SCIENCE | HEALTH |
ENTERTAINMENT | বাংলা | हिंदी | ABOUT US

How innocent are the acts of occupation in city squares?

Adnan Oktar

Furious groups crowded in a certain district of the city... Justified reasons for their claims... Marches that go from being an act of resistance to an act of protest... Setting the neighborhood on fire... Destroying the security of life and property... Interventions by security forces and a multitude of wounded and casualties...

This is not Adawiya Square in Cairo or Independence Square in Kiev: In fact, these are all a brief summary of what was experienced 144 years ago in Paris. Nowadays, similar protests are seen from Wall Street to the streets of London, from countries in North Africa to cities in Australia, and many other places.

In the last three years due to such protests regimes were toppled in Tunisia, Yemen, Egypt, Libya and Ukraine, and a civil war started in Syria, while governments were changed in Jordan, Oman, Morocco, Kuwait and Lebanon. Again, social peace and order was severely disrupted in Iran, Iraq, Bahrain, Sudan, Algeria and Israel.

Such uprisings are not novel in the history of our world. The revolution in France of 1830 that commenced with demands for more freedoms resulted in the abdication of Charles X from the throne and similar protests spread throughout Europe. The time span for this propagation took 18 years, not two years as in our day. There were massive protests in the United Kingdom, Spain, Sweden, Italy, Portugal, Poland and Belgium. Revolts were initiated with requests of freedom in 1830, but a materialist and communist doctrine dominated the squares in 1848 when these demonstrations soon turned out to be an instance of class struggle.[1]

Şehrin bir bölgesinde toplanan öfkeli bir kalabalık... İleri sürülen haklı gerekçeler... Protestodan bir direnişe dönüşen gösteri... Çevreyi yakıp-yıkma... Can ve mal güvenliğinin ortadan kalkması... Güvenlik kuvvetlerinin müdahalesi ve çok sayıda yaralanma ve ölüm vakası...

Kahire Adeviye Meydanı'ndan ya da Kiev'deki Bağımsızlık Meydanı'ndan bir sahne değil bu. Tam 144 yıl önce Paris'te yaşananların kısa bir özeti. Şimdilerde Wall Street'ten Londra Sokaklarına, Kuzey Afrika ülkelerinden Avustralya'daki şehirlere kadar birçok yerde benzer gösteriler düzenleniyor.

Son 3 yılda gösteriler sonucunda Tunus'ta, Yemen'de, Mısır'da Libya'da ve Ukrayna'da yönetimler devrildi, Suriye'de iç savaş çıktı, Ürdün, Umman, Fas, Kuveyt ve Lübnan'da hükümet değişikliklerine gidildi. İran, Irak, Bahreyn, Sudan, Cezayir ve İsrail'de toplumsal huzur ve düzen ciddi bir biçimde sarsıldı.

Bu tip başkaldırılar dünya tarihinde ilk değil. 1830 yılında Fransa'da daha fazla özgürlük talebi ile başlayan ayaklanmada X. Charles tahttan çekilmek zorunda kalınca benzer gösteriler tüm Avrupa'ya yayıldı. Yayılma süreci şimdiki gibi 2 değil, tam 18 yıl sürdü. İngiltere, İspanya, İsviçre, İtalya, Portekiz, Polonya ve Belçika büyük kitlesel gösterilere sahne oldu. 1830 yılında isyanlar özgürlükçü talepler nedeniyle başlamıştı. Ne var ki 1848'e gelindiğinde materyalist-komünist bir anlayış meydanlara hâkim olmuş ve gösteriler kısa sürede sınıf çatışmasına dönüşmüştü. 1

İstanbul'da Gezi Park'ında ağaçları korumak gibi meşru bir gerekçe ile başlayan gösteri tıpkı 200 yıl önce olduğu gibi, bir süre sonra komünist örgütlerin elebaşlarınınca bir ihtilal girişimine dönüştürüldü. Kendilerini 31 Mayıs **Taksim Ayaklanması Mücadele Birliği Platformu** olarak isimlendiren grubun astığı pankarttaki talepler gösterideki komünist etkiyi ortaya koyuyordu. Bu taleplerin bazıları şunlardı: **hükümetin istifa ederek iktidarın halka devredilmesi, polis teşkilatının ve ordunun dağıtılması, bankalar ve dış ticaret şirketlerine emekçi sınıflar adına el konması.**

Arap Baharı'ndan etkilenerek 17 Eylül 2011'de başlayan Wall Street ile New York'un Zucotti Park'ında ilk eylemlerde de komünist etkiyi görmek mümkündür. Sonradan 82 ülkede 951 şehre yayılacak gösterilerden ilkinin hazırlayıcısı Kanada merkezli Adbusters adlı Medya Vakfı idi. Kendi sitesinde çevrecilik yaptığını söyleyen Adbusters, aynı sayfada komünist kimliğini şöyle ifşa ediyor:

*"...nihayet **solun uzun süredir ümit ettiği o muhteşem özgürleştirici devrimi başarmak için, "culture jamming" yoluyla ve tezahürler dalgasının kıvılcımını çakarak tüketici dünya görüşünü parçalayacak savaşılar olmamız gerekiyor."** 2*

Tabi ki tüm kitle gösterilerinin komünist gayeler taşıdığı ya da komünistlerce organize edildiği iddia edilemez. Son derece meşru sebeplerle, demokratik haklar çerçevesinde, toplumun huzurunu bozmadan yapılan eylemleri bunların dışında tutmak gerekir. Ancak bu tarz gösteriler komünistlerce çok kolay komünist ayaklanma provasına dönüştürülmeye müsaittir.

Tüm demokrasilerde kitlesel gösteri hakkı kanunlar çerçevesinde meşru bir hak olarak tanımlıdır. Nitekim batılı pek çok ülkede olduğu gibi Türkiye'de de *"Herkes, önceden izin almaksızın, bu kanun hükümlerine göre silahsız ve saldırısız olarak kanunların suç saymadığı belirli amaçlarla toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkına sahip."* 3 Bununla birlikte toplantı ve gösterilerde, başkalarının haklarının ihlal edilmemesi ve güvenliğin bozulmaması gibi bazı çok temel hususlara dikkat etmek gerekmektedir.

Ancak bunlara uyulmayıp protesto bölge işgaline dönüşünce ve işgal süresi olağan protestoları aşınca eylemin içine kontrol edilemeyen unsurların girmesi kolaylaşıyor. Gayesi göstericilerinkinden çok farklı olan yabancı istihbarat elemanları ve marjinal gruplar rahatlıkla kalabalığa karışabiliyorlar. Çoğu zaman İstanbul Gezi Park'ında olduğu gibi kitlesel hareketleri yönlendirmede usta eylemciler tarafından ortam çok kısa sürede terörize ediliyor. Seçimlerde % 1 oranında bile oy alamayan partilerin militanlarına gün doğuyor ve eylemler sayesinde oy oranları ile kıyas edilemeyecek bir şekilde ülkenin geleceğine etkide bulunuyorlar.

Ortamın gerilmesi devleti adeta bir ikilem içine düşürüyor; devlet, demokrasi veya otorite sağlama arasında bir tercihe zorlanıyor. Protestolara izin verilmezse medyada ülkede demokrasi olmadığına, bireysel hakların ihlal edildiğine dair yoğun bir eleştiri yağmuru başlıyor.

Bu eleştiriler karşısında olayı atlatmak ve oluşan krizi bir an önce sonlandırmak isteyen hükümetler aşırı güç kullanma yoluna gidiyorlar. Çünkü protestolar serbest

bırakılırsa giderek yaygınlaşarak kalıcılaşıyor, ülkedeki huzur ve istikrar bozuluyor, çeşitli güvenlik sorunları açığa çıkıyor, ülkede eğitim ve ticaret yapılamaz hala geliyor. Peki, o zaman öfkeli kalabalıklarla karşılaşan devletler ne yapmalı?

İnsan bazen çok iyi anladığından emin olduğu bir konuyu farklı bir açıdan değerlendirdiğinde bambaşka sonuçlara varır. "Başka yolu yok" dediği kararlarının aslında çok yolu olduğunu, üstelik de daha iyi, etkili ve kolay yollarının olduğunu sonradan görür. Dışlayarak değil kucaklayarak, aşağılayarak değil değer verdiğini hissettirerek, yok sayarak değil varlık hakkı tanıyarak, sadece kendisine değil herkese yaşam alanı sağlayarak yaşamak her insanda olması gereken güzel ahlakın gereğidir.

Gerek göstericilerin arasında, gerekse devlet görevlileri arasında bu ahlaka sahip kişiler sorumluluk aldıklarında, çoğu zaman haklı nedenlere dayanan protestoların kitlesel bir cinnete dönüşmesine engel olabilirler.

1- Siyasi Tarih-1, T.C. Anadolu Üniversitesi Yayını No:2694, 2012, s.111

2- <https://www.adbusters.org/blogs/blackspot-blog/what-mental-environmentalism-turkish.html>

3- Toplantı Ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu, Madde 3

Adnan Oktar'ın Blitz'de yayınlanan makalesi:

<http://www.weeklyblitz.net/2014/04/innocent-acts-occupation-city-squares/>

<https://www.harunyahya.info/makaleler/sehir-meydanlarindaki-iskal-hareketleri-ne-kadar-masum>